

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

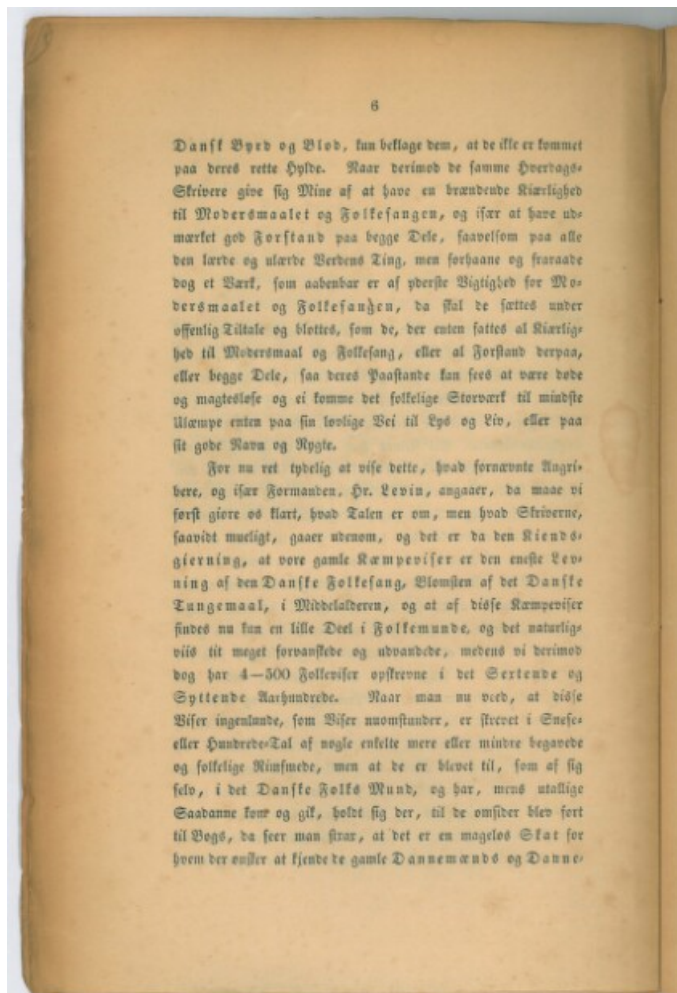
Titel: Udrag fra Om Kæmpeviser-Bogen, en Stemme mod Hr. Levins, Hr. Liebenbergs o. s. v.

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 6. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1847_898-txt-shoot-idm237/facsimile.pdf (tilgået 16. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

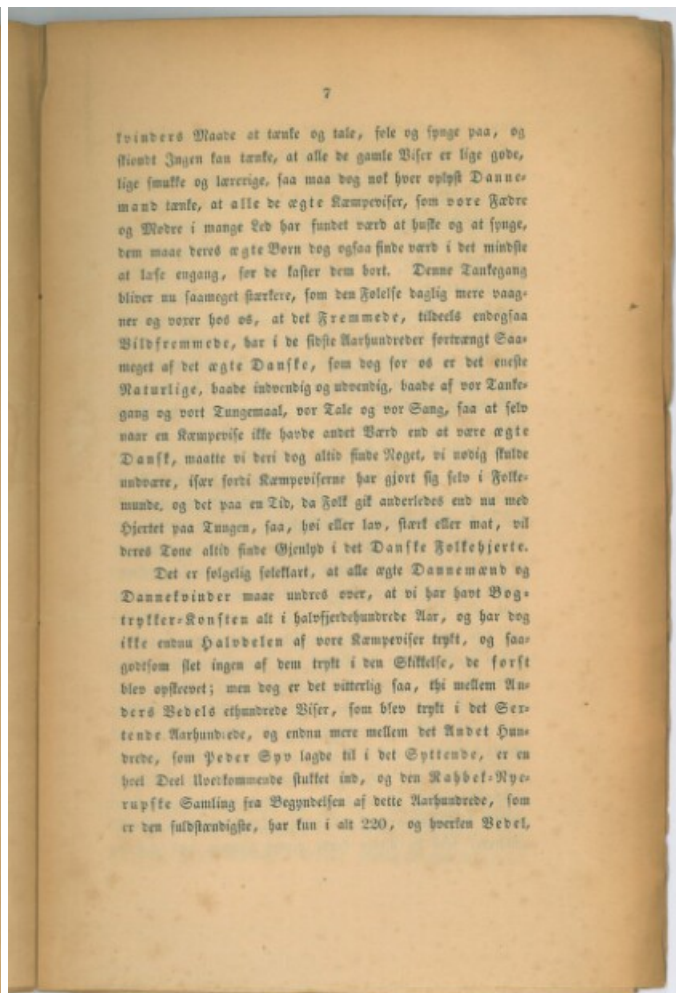
[Læs CC0-erklæringen](#)

6

Danff Byrd og Blod, kan beslagge dem, at de ikke er kommet paa deres rette Hylde. Naar derimod de samme Hverdags-Skribere give sig Mine af at have en brændende Kierlighed til Modersmaalet og Folkefanger, og især at have udmærket god Forstand paa begge Dele, saavel som paa alle den lærte og ulærte Verdens Ting, men forhaane og forraade dog et Bort, som aabenbar er af yderste Bigtighed for Modersmaalet og Folkefanger, da skal de sættes under offentlig Tiltale og blottes, som de, der enten sættes al Kierlighed til Modersmaal og Folkesang, eller al Forstand derpaa, eller begge Dele, saa deres Paastaaende kan sees at være bedede og magteløse og si komme det folkelige Stovværk til mindste Uæmpe enten paa sin loolige Vel til Lyd og Liv, eller paa sit gode Navn og Rygte.

For nu ret tydelig at vise dette, hvad fornavnte Kogribere, og især Hornmanden, Hr. Levin, angaaer, da maade vi først gøre os Hart, hvad Taler er om, men hvad Skriverne, saavidt mueligt, gaar udenom, og det er da den Kiendsgjerning, at vore gamle Kampviser er den eneste Levning af den Danske Folkesang, Blomsten af det Danske Tungemaal, i Middelalderen, og at af disse Kampviser findes nu kun en lille Deel i Folkesmunde, og det naturlige viis til meget forvandsede og udvandede, medens vi derimod dog har 4-500 Folkesviser opstærne i det Sertende og Syttende Aarhundrede. Naar man nu ved, at disse Viser ingenlaade, som Viser nuomstunder, er strect i Snees- eller Hundrede-Tal af nogle enkelte mere eller mindre begavede og folkelige Kunstuede, men at de er blevet til, som af sig selv, i det Danske Folks Mund, og har, mens utallige Saadanne kom og gik, holdt sig der, til de omsider blev fort til Vægs, da sees man strax, at det er en mageløs Skat for hvem der ender at kjende de gamle Dannemænds og Danne-

7

kvinders Maade at tænke og tale, se og sange paa, og stundt Ingen kan tænke, at alle de gamle Viser er lige gode, lige smalle og lærerige, saa man dog nok hver oplyst Danne-mand tænke, at alle de ægte Kampviser, som vore Fædre og Mødre i mange Led har fundet værd at huske og at synge, dem maade være ægte Værn dog ogsaa finde værd i det mindste at læse engang, for de løfter dem bort. Denne Tankegang bliver nu saameget stærkere, som den Jødelse daglig mere vaagner og vover hos os, at det Fremmede, tilbeds endogsaa Bildfremmede, har i de sidste Aarhundreder fortæragt Saameget af det ægte Danske, som dog ser os er det eneste Naturlige, haade indvendig og udvendig, haade af vor Tankegang og vor Tungemaal, vor Tale og vor Sang, saa at selv naar en Kampviser ikke havde andet Værd end at være ægte Danst, maatte vi deri dog altid finde Noget, vi nødvendig skulde undvære, især fordi Kampviserne har gjort sig selv i Folkesmunde, og det paa en Tid, da Høll gik anderledes end nu med Hjertet paa Tungen, saa, høi eller lav, stærk eller mat, vil deres Tone altid finde Gjenlyd i det Danske Folkehjerte.

Det er selvselig selvsagt, at alle ægte Danne-mænd og Dannekvinder maade undres over, at vi har haft Bogtrykker-Konsten alt i halvfjerds-hundredte Aar, og har dog ikke endnu Halvdelen af vore Kampviser trykt, og saagodt som set ingen af dem trykt i den Skikkelse, de først blev opskrevet; men dog er det vitterlig saa, thi mellem Anders Bedels etthundrede Viser, som blev trykt i det Sertende Aarhundrede, og endnu mere mellem det Andet Hundrede, som Peder Syv lagde til i det Syttende, er en hel Deel uoverkommende fultet ind, og den Række-Ry-rupste Samling fra Begyndelsen af dette Aarhundrede, som er den fuldstændigste, har kun i alt 220, og heraf Bedel,

